

Sygn. akt VI Gz 193/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SSO Anna Walus - Rząsa

SSO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: asyst. sędz. Joanna Gołąbek

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu upadłościowym

S. P. osoby fizycznej nie prowadzącej działalności gospodarczej

w przedmiocie ustalenia planu spłaty

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie Wydziału V Gospodarczego, Sekcji ds. Upadłościowych i Naprawczych z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt V GUp 9/09

w przedmiocie ustalenia planu spłaty

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy Sekcja ds. Upadłościowych oddalił wniosek upadłego S. P. o ustalenie planu spłaty wierzycieli.

Uzasadniając rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że ustalenie planu spłaty wierzycieli nie było w niniejszym postępowaniu możliwe z uwagi na to, że przedkładane przez Upadłego projekty planu spłat (również po zobowiązaniu przez Przewodniczącego) nie spełniały wymogów formalnych planu, informacje wskazane przez upadłego były zbyt ogólne, a przede wszystkim sprzeczne. Z tego względu nie mogły podlegać ocenie zarówno przez Sąd jak i przez Wierzycieli. Upadły przedstawiając pierwszy plan spłaty stwierdził, że może spłacić wszystkich wierzycieli (proporcjonalnie) kwotą 1.800,00 zł rozłożoną na 36 rat, by w kolejnym planie spłaty zobowiązać się do wypłacenia wierzycielom jednorazowo kwoty 3.596,67 zł w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu planu spłaty. Sąd Rejonowy stwierdził, że nie mógł we własnym zakresie dokonać ustalenia planu spłaty, gdyż nie miał podstaw do analizy możliwości zarobkowych upadłego w kontekście przepisu art. 370 prawo upadłościowe i naprawcze.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył upadły, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. (k. 940)

Skarżący zarzucił, że w oparciu o obowiązujące przepisy sprzed nowelizacji z dnia 29.08.2014 r. Sąd I instancji nie mógł oddalić czy też odrzucić jego wniosku w przedmiocie ustalenia planu spłaty, a jedynie mógł go nie zaakceptować i ustalić inny plan spłaty. Zdaniem skarżącego Sąd Rejonowy dysponował niezbędną dokumentacją pozwalającą na ustalenie we własnym zakresie planu spłaty, z określeniem czasokresu jego obowiązywania, sposobu i zakresu zaspokojenia wierzytelności oraz wysokości wierzytelności umorzonych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy jest zasadne.

Oddalając wniosek upadłego o ustalenie planu spłaty wierzycieli Sąd Rejonowy w Rzeszowie jako podstawę swego rozstrzygnięcia powołał przepis art. 491⁷ ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 29 sierpnia 2014 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 30 września 2014 r.) Sąd Rejonowy wskazał, że przedłożony przez upadłego plan spłaty jest zbyt ogólny i ze sobą sprzeczny i z tych powodów niemożliwa była jego ocena oraz dokonanie na jego podstawie analizy możliwości zarobkowych upadłego w kontekście przepisu art. 370 powołanej ustawy PUiN.

Na wstępie należy wskazać, że w myśl powołanego wyżej art. 491⁷ ust. 1 ustawy PUiN w brzmieniu prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji, o ustaleniu planu spłaty wierzycieli sąd orzeka na wniosek, który upadły może zgłosić w całym toku postępowania, aż do uprawomocnienia się ostatecznego planu podziału funduszków masy upadłości. Postanowienie w tym przedmiocie może być wydane tylko po przeprowadzeniu rozprawy, o której sąd powinien zawiadomić wierzycieli i pozostałych uczestników postępowania, tj. upadłego i syndyka. Podkreślenia wymaga, że przy ustalaniu treści planu spłaty wierzycieli Sąd nie jest związany ani wnioskiem upadłego ani żądaniami wierzycieli zgłaszanymi w toku rozprawy. Istotne jest przy tym wyłącznie jednokierunkowe niezwiązanie sądu propozycjami upadłego - sąd może przyjąć zasady względniejsze dla wierzycieli, lecz nie może zmienić propozycji układowych na korzyść upadłego. Dopiero w braku propozycji układowych sąd dysponuje pełną swobodą w ustalaniu planu spłat. Wymaga podkreślenia, że brak propozycji co do treści planu spłat nie jest brakiem formalnym wniosku o ustalenie planu spłat i wnioski bez tego elementu powinny być przyjęte. Należy mieć na uwadze, że obowiązkowe jest przeprowadzanie rozprawy, na której zarówno wierzyciel, jak i upadły mogą forsować własne postulaty. (komentarz do art. 491 (7) ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, R. Adamus, LEX Omega dla Sądów 2015)

Mając na uwadze treść powołanego wyżej przepisu należało uznać, że brak było podstaw do oddalenia wniosku o ustalenie planu spłaty. Sąd Okręgowy podziela stanowisko S. G. zgodnie z którym sposób zredagowania przepisu art. 491⁷ust. 1 ustawy PUiN wskazuje, że Sąd nie może oddalić wniosku upadłego o ustalenie planu spłaty wierzycieli. Postanowienie Sądu musi mieć zawsze tzw. pozytywną treść, która może być następnie kwestionowana przez upadłego i każdego z wierzycieli, jeśli ich stanowisko nie zostało przez sąd uwzględnione. (por. S. Gurgul „ Postępowanie upadłościowe wobec osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej – cz. II” MOP 2009, Nr 11, Legalis, K. Michalak, komentarz do zmiany art. 491(7)ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze wprowadzonej przez DZ.U. z 2008 r. nr 234 poz. 1572, LEX Omega dla Sądów 2015) Odmienne poglądy w powyższej kwestii wyraził wprawdzie R. A., który opowiedział się za możliwością oddalenia wniosku o ustalenie planu spłaty, ale, co należy podkreślić, w wyjątkowych sytuacjach o których mowa art. 491¹¹ ust. 2 ustawy PUiN. W przedmiotowej sprawie okoliczności o których mowa w tej normie nie stanowiły przesłanki do oddalenia wniosku upadłego przez Sąd I instancji.

Zważywszy na powyższe Sąd Rejonowy zobowiązany był ustalić plan spłaty. Należy dodać, iż Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji Sądu I instancji, że uwzględnienie wniosku upadłego i ustalenie planu spłaty wierzycieli nie było możliwe ze względu na to, że przedłożony przez upadłego plan był zbyt ogólny i zawierał sprzeczności. Dokonując analizy toku sprawy w tym zakresie to wskazać należy, że w dniu 10 maja 2014 r. upadły S. P. złożył do Sądu Rejonowego wnioski o umorzenie całości zobowiązań, które nie zostały zaspokojone w prowadzonym postępowaniu upadłościowym. Następnie odpowiadając na wezwanie Sądu o przedłożenie planu spłaty zgodnie z

wymogami art. 491⁷ PUiN, upadły przedłożył plan spłaty (k. 814, 830-832) proponując spłatę wierzycieli w łącznej kwocie 1800 zł rozłożonej na raty po 50 zł miesięcznie przez okres 3 lat; jednocześnie wskazując, iż utrzymuje się z renty wojskowej w wysokości 1030,11 zł. Sąd wyznaczył rozprawę, dokonał zawiadomień w tym wierzycieli, doręczając im plan spłaty. W dniu 22 kwietnia 2015 r. odbyła się rozprawa, podczas której upadły potwierdził źródło utrzymania i wysokość otrzymanej renty, na rozprawie tej Sąd ponownie zobowiązał upadłego do przedłożenia czytelnego planu spłat. W odpowiedzi na powyższe upadły, pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. zmodyfikował plan spłaty, proponując spłatę jednorazową wierzycieli w łącznej kwocie 3596, 67 zł, w niniejszym planie podał w jaki sposób, kiedy i w jakiej wysokości poszczególnych wierzycieli proponuje spłacić (k. 895). Sąd wyznaczył kolejną rozprawę, ponownie zawiadamiając wierzycieli i doręczając im przedłożony przez upadłego plan spłaty. W dniu 20 maja 2015 r. odbyła się kolejna rozprawa na której Sąd Rejonowy wydał zaskarżone rozstrzygnięcie. W ocenie Sądu Okręgowego zaproponowany przez upadłego plan spłaty (k- 895) był czytelny, tym samym poddawał się kontroli i weryfikacji przez Sąd Rejonowy, również w świetle podanych przez upadłego danych co do źródła utrzymania i dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy co do wysokości zobowiązań. Nie było więc przeszkód by Sąd ustalił plan spłaty wierzycieli, podejmując decyzję o jego treści w sposób samodzielny w zakresie niemniej korzystnym dla wierzycieli jak projekt upadłego.

W dalszym toku sprawy Sąd Rejonowy ustali więc plan spłaty wierzycieli stosownie do treści art. 491⁷ PUiN w brzmieniu sprzed nowelizacji z 2014 r. zawierający wyliczenie wszystkich wierzycieli upadłego, określenie zakresu, sposobu i czasu w jakim będzie następować ich zaspokojenie oraz jakie zobowiązania zostaną umorzone, mając na uwadze, iż plan ten winien obejmować sposób zaspokojenia wierzycieli nie mniej korzystny jak przedstawiony przez upadłego w projekcie przy piśmie z dnia 27.04.2015r. (k- 895). Ustalając zakres spłat Sąd I instancji stosując odpowiednio art. 370 ust. 1 PUiN będzie się kierował możliwościami zarobkowymi dłużnika, wysokością niezaspokojonych wierzycielności i realnością ich zaspokojenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 386 § 1 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc uchylił zaskarżone postanowienie.